

ÎNCHEIERE

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Mariana Pitic

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Cojocar Elena,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Cojocar Elena împotriva lui Sîrbova Liubovi și Jimjim Matriona cu privire la recunoașterea nulității actelor juridice,

împotriva deciziei din 09 noiembrie 2017 a Curții de Apel Comrat,

c o n s t a t ă

La 23 mai 2016 reclamanta Cojocar Elena s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Sîrbova Liubovi și Jimjim Matriona cu privire la recunoașterea nulității certificatului de moștenitor din 24 septembrie 2010, eliberat de notarul A. Arnaut lui L. Sîrbova și M. Jimjim după decesul tatălui - V. Cojocari, privind lotul de teren cu suprafața de 0,1513 ha, situat pe str. xxxxx; recunoașterea nulității contractului din 24 septembrie 2010 privind partajarea bunurilor succesoriale în privința lotului de teren cu suprafața de 0,1513 ha, situat pe str. xxxxx.

În motivarea acțiunii reclamanta indică că, prin hotărârea din 11 noiembrie 2013 a judecătoriei or. Ceadâr-Lunga a fost anulat titlul din 04 februarie 2002, care confirmă dreptul de proprietate a Elenei Cojocari asupra terenului cu suprafața de 0,0279 ha, cu numărul cadastral xxxxx, situat în xxxxxx și titlul din 04 februarie 2002, ce confirmă dreptul de proprietate a lui V. Cojocari asupra lotului de teren cu suprafața de 0,1513, situat în or. xxxxxx, numărul cadastral xxxxx. Hotărârea judecătoriei or. Ceadâr-Lunga în această parte a fost menținută prin decizia Curții de Apel Cahul din 15 iulie 2014 și decizia Curții Supreme de Justiție din 20 noiembrie 2014.

A susținut reclamanta că anularea titlurilor asupra loturilor de teren, a restabilit dreptul de proprietate organului administrației publice locale asupra terenurilor situate în or. xxxxxx, numărul cadastral xxxxx și str. xxxxxx, numărul cadastral xxxxx, deoarece art. 3 Codul Funciar al RM prevede că terenurile se pot afla în proprietatea publică sau privată.

A mai indicat reclamanta că dreptul de proprietate a organului administrației publice locale asupra terenului aferent situat în xxxxxxx, în Registrul bunurilor imobile nu poate fi restabilit, deoarece la 24 septembrie 2010 după decesul lui V. Cojocari, moștenitorilor acestuia – L. Sîrbova și M. Jimjim, de către notarul A. Arnaut, le-a fost eliberat certificat de moștenitor. Astfel, în componența bunurilor succesoriale a intrat lotul de teren cu suprafața de 0,1513 ha, casa locativă și construcții gospodărești, situate în or. xxxxxx, numărul cadastral xxxxxx.

A susținut reclamanta că la 24 septembrie 2010, Sîrbova L. și Jimjim M. au încheiat un contract cu privire la partajarea bunurilor succesoriale, conform căruia în proprietatea lui Jimjim M. a trecut lotul de teren cu suprafața de 0,1513 ha, casa de locuit cu suprafața de 113,5 m², construcții gospodărești cu suprafața de 17,8 m² și 16,2 m², aflate în Republica Moldova or. xxxxxxx, numărul cadastral xxxxxx, iar în proprietatea lui Sîrbova L. a trecut compensația în sumă de 30000 de lei.

A considerat reclamanta că lipsa la persoana care a lăsat moștenirea – V. Cojocari, a dreptului de proprietate asupra lotului de teren cu suprafața de 0,1513 ha, situat pe xxxxxxx, aduce la nulitatea certificatului de moștenitor eliberat de notarul A. Arnaut la 24 septembrie 2010 și la nulitatea contractului din 24 septembrie 2010 cu privire la partajarea lotului de teren cu suprafața de 0,1513 ha, situat în or. xxxxxx, deoarece prin hotărârile instanțelor de judecată au fost anulate titlurile asupra loturilor de teren.

A menționat reclamanta că a fost nevoită să se adreseze în instanța de judecată cu prezenta acțiune, deoarece temei pentru anularea titlurilor a fost faptul că în urma eliberării titlului, lotul de teren a fost micșorat de la suprafața de 0,0396 ha până la 0,0279 ha, atunci suprafața lotului de teren aferent lui Cojocari V. s-a mărit de la 0,1430 ha până la 0,1513 ha.

Astfel recunoașterea nulității acestor certificate și acte juridice va da posibilitate organelor administrației publice locale să emită o decizie legală privind trecerea terenurilor aferente în proprietate în baza documentelor ce stabilesc dreptul de proprietate.

Prin hotărârea din 08 iunie 2017 a Judecătoriei Comrat sediul Ceadâr-Lunga a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Cojocar Elena împotriva lui Sîrbova Liubovi și Jimjim Matriona cu privire la recunoașterea nulității actelor juridice.

Prin decizia din 09 noiembrie 2017 a Curții de Apel Comrat a fost respins apelul depus de Cojocar Elena și a fost menținută hotărârea din 08 iunie 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul Ceadâr-Lunga.

Pentru a concluziona astfel instanța de apel a reținut că, chiar și faptul anulării titlurilor asupra loturilor de teren, nu constituie temei pentru recunoașterea nulității certificatului de moștenitor asupra lotului de teren și a nulității contractului cu privire la partajarea bunurilor succesoriale.

La 05 februarie 2018 Cojocar Elena a declarat recurs împotriva deciziei din 09 noiembrie 2017 a Curții de Apel Comrat, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia instanței de apel și hotărârea instanței de fond sunt neîntemeiate și ilegale.

Consideră recurenta că au fost încălcate și aplicate eronat normele dreptului material și că nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, aplicând o lege care nu trebuia să fie aplicată și că a fost interpretată în mod eronat legea.

Conform art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Comrat a fost pronunțată la 09 noiembrie 2017. Conform materialelor cauzei, decizia instanței de apel a fost expediată participanților la proces la data de 08 decembrie 2017 și recepționată de către recurentă la data de 13 decembrie 2018 (f.d. 74 vol. II). Recursul declarat la data de 05 februarie 2018 se consideră a fi declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Cojocar Elena, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Cojocar Elena, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursurile declarate nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Cojocar Elena, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Cojocar Elena împotriva deciziei din 09 noiembrie 2017 a Curții de Apel Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Oleg Sternioală

Judecători

Victor Burduh

Mariana Pitic